

A Fővárosi Ítéltábla a (jogtanácsos neve) jogtanácsos által képviselt felperes neve (címe) felperesnek a Kálmán, Szilasi, Sárközy és Társai Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Sárközy Szabolcs ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2015. március 31. napján kelt 19.P.20.274/2015/9. számú ítélete ellen az alperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperes által szerkesztett napilapot kiadó ...-t (alperes címe), hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül az általa szerkesztett ... című napilap szombati lapszámának 3. oldalán, az eredeti szöveggel azonos betűméretben, valamint a lap internetes oldalán a sérelmezett cikkel azonos helyen, valamint közvetlenül a sérelmezett cikk címe alatt - a cikk elérhetőségéig - a szöveggel azonos betűméretben hozza nyilvánosságra az alábbi közleményt:

„Helyreigazítás: A ... -i lapszámában az „...” című újságcikkben valótlanul állítottuk, hogy a felperes neve az ügyeletes orvos összevissza küldözte a kétségbeesett apát a beteg kislányával.”

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Állam javára, külön felhívásra, 42.000 forint eljárási illetéket és úgy rendelkezett, hogy a fennmaradó 42.000 forint illeték az állam terhén marad.

Megállapította továbbá, hogy a peres felek a perrel kapcsolatos költségeiket maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alaptörvény IX. cikk (1)-(3) bekezdéseit; a

Sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1)-(3) bekezdéseit, 10. §-át, 12. § (1)-(2) bekezdéseit; a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 342. § (1)-(2) bekezdéseit, 343. § (1), (3) bekezdéseit; valamint a Legfelsőbb Bíróság PK 12, 13, 14, 15. számú állásfoglalásait.

Az elsőfokú bíróság „a ... sürgősségi osztályán az ügyeletes orvos összevissza küldözgette a kétségbeesett apát a beteg kislányával” közléssel kapcsolatosan a helyreigazítási igényt részben alaposnak ítélte. A lap közlése, illetőleg az esetet érintő büntetőeljárásban született vádirat tartalmának összevetésével arra következtetett, hogy a cikk azt a látszatot keltette, mintha az események felelősei kizárólag a felperes orvosai volnának. Az intézmény orvosai azonban a gyermekkel egyáltalában nem találkoztak. A vádiratból következtethető, hogy a gyermek és édesapja a felperesi intézményben megjelentek, de egy nővér beutaló hiányában elküldte őket. A sajtóközlemény arra utal, mintha a felperes orvosai küldözgették volna a gyermeket és velük szemben történt volna vádemelés. Azt a lap megfelelően rögzítette, hogy a gyermek édesapja elsőként a felperes sürgősségi osztályát kereste fel, ugyanakkor a közlés folytatása már félrevezető, mert olyan tartalmú közlést tett, mintha a felperes orvosa küldözgette volna össze-vissza az apát a gyermekkel, holott az egy másik intézmény alkalmazottja volt.

„A szülőket az orvosi ügyeletre irányították beutalóért” közléssel szembeni helyreigazítási igényt alaptalannak minősítette, mivel a cikkbeli állítás megfelelt a rendelkezésre álló vádiratban foglaltaknak.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint, „A ...ban korábban kérdésünkre elismerték, hogy a sürgősségi osztályról beutaló híján elküldték a szülőket” közlés való tartalmú volt, mert az alperes igazolta ennek valóságát. A felperes korábbi közleménye tartalmazta azt, hogy a sürgősségi betegellátó osztályról a gyermekosztály ügyeletére irányították az apát, illetve a gyermeket, ebből következően pedig a felperes is jelentőséggel bíró körülmények ítélte a beutaló hiányát és kijelentette, hogy a sürgősségi osztályon nem részesítették orvosi ellátásban a beteget, hanem tovább irányították onnan.

A jogvita szempontjából kisebb jelentőségűnek ítélte azt a bizonyítatlan állítást, hogy az intézményen belül vagy kívül volt az a hely, ahol a sürgősségi osztály munkatársa szerint az ellátást megkaphatta volna a beteg.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg a tényállást, részben pedig a megállapított tényállásból téves következtetést vont le.

A felperes keresetlevele nem tartalmazta, hogy a ... -i, illetőleg a napján megjelent cikkek mely állításait tartja valótlanoknak, és ezzel szemben mik a való tények. Ez már önmagában kizárja a felperesi kereset megalapozottságát.

A megállapított helyreigazítással kapcsolatosan előadta, hogy a felperes is elismerte, hogy a beteg a kórház gyermekosztályára nem jutott el, mivel egy nővér orvosi beutaló hiányában elküldte a kórházból. Ezzel összefüggésben hivatkozott az ügyben készült orvosszakértői véleményben foglaltakra, mely szerint az ... kórházból orvosi vizsgálat nélkül irányították az ... gyermekorvosi ügyeletre a beteget. A szakvélemény szakmai szabályszegésnek minősítette azt, hogy a beteget úgy irányították az ügyeletre, hogy megelőzően orvos nem vizsgálta meg,

A gyermek összevissza küldözgetése a cikknek ezen a részében a felperesi kórházra vonatkozott, ahová először vitték a gyermeküket a szülők, és ahol a sürgősségre való tekintettel meg kellett volna vizsgálni, életét pedig lehetőség szerint megmenteni. Az össze-vissza küldözgetés egy jelzős szerkezet, és mint ilyen véleményt fejez ki, ezzel összefüggésben azonban nincs helye sajtó-helyreigazításnak.

A történeti tényállás szempontjából annak van jelentősége, hogy a féléves csecsemőt a szülei 41 fokos lázzal vitték a felperesi kórházba, ahonnan őket vizsgálat és ellátás nélkül elküldték, majd pedig a féléves gyermek meghalt. A felperesi érdekkörbe esik a munkaszervezet és a betegfelvétel kialakítása, ha azonban a szülők a csecsemővel már a gyermekosztályra sem jutnak el, mert a felperesi kórházból beutaló hiányában elküldik őket, akkor megalapozottsággal írhatta az alperes azt, hogy a kétségbeesett apát a beteg kislánnyal össze-vissza küldözgette a felperes. Álláspontja szerint lényegtelen, hogy ezt követően mások még milyen hibát követtek el, illetőleg elkövettek-e egyáltalán. A felperesi kórházban a gyermeket nem látták el, onnan beutaló hiányában a felperes küldte el, majd ezt követően a felperes az oda visszakerülő gyermeket ismételten továbbküldte, aki az ismételt szállítást megelőzően elhunyt. Az általános társadalmi közfelfogás szempontjából ennek van kiemelt jelentősége.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Elsősorban azt adta elő, hogy az alperes az elsőfokú bíróság ítélete alapján a helyreigazítást közölte. Álláspontja szerint az ítéletben foglaltakkal ellentétben nem ugyanazon helyen és nem a megfelelő környezetben jelent meg.

A felperesi előadással szemben a helyreigazítási kérelmében a felperes egyértelműen megjelölte, hogy a ... lapszámában mely közléseket tartja sérelmesnek, sőt az alperes esetében nem arról van szó, hogy a valóságnak megfelelően közölte volna a vádirat tartalmát, hanem éppen az következtethető, hogy összekeverte az információkat. Tény, hogy a kórház sürgősségi betegellátó osztályáról senki sem küldözgette összevissza a szülőket, ez a kifejezés céltalan, indokolatlan és többszörös átirányítást jelent.

A büntetőeljárásban készült orvosi szakvélemény csak feltételezésen és a szülők előadásán alapul abban a tekintetben, hogy a szülők gyermekükkel megjelentek volna a kórház gyermekosztályán. A rendelkezésre álló adatok alapján erre nézve határozott következtetést azonban nem lehet levonni.

A szerző kizárólag a ... említi többször is, holott ezen kórház dolgozói közül senkit sem vádolt meg az ügyészség. A cikk címe és sorai alapján az olvasó úgy értelmezi, hogy az ... kórház orvosai összevissza küldözgették a beteget és ezért az ügyészség vádat emelt az ... kórház orvosai ellen.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság döntésével teljes egészében egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A másodfokú bíróság csak a fellebbezéssel érintett részben bírálhatta felül az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

Elsősorban azt rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a felperes fellebbezésének postára adása (2015. április 13.) előtt az alperes a ... című napilap ...-i számában az elsőfokú bíróság által elrendelt helyreigazítást már közölte.

Az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a rendelkezésre álló vádirat adatai alapján arra, hogy a felperesi kórház terhére nem róható olyan magatartás, ami úgy volt leírható, miszerint az alkalmazottak, illetőleg az orvosok a beteg gyermeket több ízben elküldték volna más intézményhez

vagy ellátást biztosító kirendeltséghez. A vádirati tényállás kizárólag az időben legutolsó eseményt, vagyis a gyermek súlyos állapotának észlelését és az azonnali betegszállítás igénylését kötötte bizonyosan a felpereshez. Ezt megelőzően a történeti leírás egy helyen említi a felperesi kórházat, de csak annyiban, hogy egy nővér (nem orvos) elküldte a szülőket és a gyermeket. A vádirat nem rögzítette azt, hogy a meg nem nevezett személy a kórház mely osztályához tartozott. Ehhez az időponthoz az alperes a sürgősségi osztályt kapcsolta, ennek ténye azonban bizonyítatlan maradt. A vádirati tényállásnak ez a legbizonytalanabb pontja, mivel az eseményeket azonosítható személyhez és kórházi részleghez nem lehetett kapcsolni.

Mindezek alapján egyetértett ezért a másodfokú bíróság a helyreigazítás elrendelésével, mivel valótlan volt az alperes azon közlése, mely szerint a ... ügyeletes orvosa összevissza küldözgette a kétségbeesett apát a beteg kislányával.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az alperes köteles viselni a felperes másodfokú perköltségét a Pp. 239. §-a és Pp. 78. § (1) bekezdése szerint.

A másodfokú perköltség a felperesi jogtanácsost, a Pp. 67. § (2) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján megillető díjból áll.

Köteles továbbá viselni az alperes a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2015. november 12.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő